

Sygn. akt III KRS 70/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriło (przewodniczący)

SSN Beata Gudowska

SSN Roman Kuczyński (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania K. I. M.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] /2014 z dnia 29 lipca 2014 r. w przedmiocie przedstawienia wniosków o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w R., ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2013 r., poz. 723,

z udziałem B. T. P. i A. E. R.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 9 grudnia 2014 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Na mocy uchwały nr [...] /2014 roku z dnia 29 lipca 2014 r. Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w R.

kandydatury sędziów; Pani B. T. P. i Pani A. E. R. oraz nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w O. kandydatury m.in. sędzi Pani K. I. M. .

W trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 29 lipca 2014 r. na kandydaturę: - B. T. P. oddano jednogłośnie 18 głosów „za” - udzielając poparcia Jej kandydaturze; - Pani A. E. R. oddano jednogłośnie 18 głosów „za” - udzielając poparcia Jej kandydaturze; - Pana K. J. J. nie oddano głosów „za”, nie oddano głosów „przeciw”, natomiast 18 członków Krajowej Rady Sądownictwa wstrzymało się od oddania głosu, wobec czego kandydatura nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów; - Pana T. F. K. nie oddano głosów „za”, oddano 1 głos „przeciw”, przy 17 głosach „wstrzymujących się”, wobec czego kandydatura nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów; - Pani A. K. nie oddano głosów „za”, oddano 1 głos „przeciw”, przy 17 głosach „wstrzymujących się”, wobec czego kandydatura nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów; - Pani K. I. M. nie oddano głosów „za”, nie oddano głosów „przeciw”, natomiast 18 członków Krajowej Rady Sądownictwa wstrzymało się od oddania głosu, wobec czego kandydatura nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów; - Pana R. K. M. nie oddano głosów „za”, oddano 3 głosy „przeciw”, przy 15 głosach „wstrzymujących się”, wobec czego kandydatura nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów; - Pana T. K. M. nie oddano głosów „za”, oddano 2 głosy „przeciw”, przy 16 głosach „wstrzymujących się”, wobec czego kandydatura nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów; - Pani M. N. nie oddano głosów „za”, oddano 1 głos „przeciw”, przy 17 głosach „wstrzymujących się”, wobec czego kandydatura nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów; - Pana A. S. nie oddano głosów „za”, nie oddano głosów „przeciw”, natomiast 18 członków Krajowej Rady Sądownictwa wstrzymało się od oddania głosu, wobec czego kandydatura nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów; - Pani M. B. S. nie oddano głosów „za”, oddano 1 głos „przeciw”, przy 17 głosach „wstrzymujących się”, wobec czego kandydatura nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów; - Pani I. M. S. nie oddano głosów „za”, oddano 1 głos „przeciw”, przy 17 głosach „wstrzymujących się”, wobec czego kandydatura nie

uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów; - Pani W M. Z. nie oddano głosów „za”, oddano 1 głos „przeciw”, przy 17 głosach „wstrzymujących się”, wobec czego kandydatura nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów. Ponadto, Krajowa Rada Sądownictwa na posiedzeniu w dniu 29 lipca 2014 r., postanowiła jednogłośnie (18 głosami „za”) umorzyć postępowanie wywołane zgłoszeniem kandydatury Pana D. A. Z., jako zbędne (art. 41 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa).

Mając powyższe głosowanie na uwadze oraz przy uwzględnieniu oceny całościowej wynikającej z łącznego zastosowania ustawowych kryteriów rozpatrzonych przez Krajową Radę Sądownictwa, w przedmiotowym postępowaniu nominacyjnym, na wyróżnienie, zdaniem Rady, zasługiwały kandydatury: Pani B. T. P. i Pani A. E. R.. Rada dokonując takiego wyboru miała na uwadze przymioty wskazane w bardzo dobrych ocenach kwalifikacyjnych dotyczących pracy Kandydatek. W ocenie Rady wymienione kandydatki posiadały obszerną i pogłębioną wiedzę merytoryczną predysponującą je do objęcia stanowiska sędziego sądu okręgowego oraz odpowiednie doświadczenie zawodowe, a ponadto otrzymały zdecydowane poparcie środowiska sędziowskiego.

Odnosnie pozostałych kandydatów, Rada wskazała, że spełniają oni kryteria ustawowe powołania na urząd sędziego sądu okręgowego i prezentują odpowiedni poziom merytoryczny. Jednakże ogólne oceny kwalifikacji tych osób nie są tak wyróżniające, jak oceny kwalifikacji Pani B. T. P. i Pani A. E. R.. Z kolei w sprawie kandydatury Pana sędziego D. A. Z., który cofnął zgłoszenie swojej kandydatury, dalsze postępowanie wszczęte w następstwie złożenia jego wniosku stało się bezprzedmiotowe.

Mając powyższe na uwadze, Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła jak na wstępie.

Pani K. I. M. zaskarżyła uchwałę Nr [...] /2014 Krajowej Rady Sądownictwa z 29 lipca 2014 r. w zakresie pkt 1 ust. 1 i 2, to jest w przedmiocie przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w R. kandydatury Pani B. T. P. i Pani A. E. R. oraz, w zakresie nie przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej

Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na sędziego Sądu Okręgowego w R. kandydatury sędzi K. I. M..

Uchwale zarzuciła: - naruszenie przepisów art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy z 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U.2011.126.714) przez niewłaściwe ich zastosowanie, polegające na nieuwzględnieniu oceny Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji (...) oraz doświadczenia zawodowego K. I. M.; - naruszenie przepisu art. 34 pkt 1 ustawy z 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (tekst jednolity Dz.U.2013.427), które miało istotny wpływ na wynik postępowania, polegającym na podjęciu uchwały z pominięciem treści tego przepisu.

Mając powyższe na uwadze wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania lub o uchylenie i zmianę uchwały.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Artykuł 2 Konstytucji RP, przez wskazanie, że Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej, nakazuje dochowanie przez Krajową Radę Sądownictwa obowiązku wszechstronnego rozpatrzenia i oceny kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich, w sposób respektujący standardy charakterystyczne dla organów demokratycznego państwa prawnego, w tym - między innymi - zasadę ochrony zaufania obywatela do państwa. Z kolei przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 ustawy zasadniczej jest przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji, czy też wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania. Sądowa kontrola dokonywana przez pryzmat tego przepisu nie stwarza podstaw do wkraczania w zakres kompetencji Rady, gdyż mogłoby to oznaczać naruszenie jej konstytucyjnych uprawnień i kompetencji wynikających z art. 179 Konstytucji. Ochrona sądowa udzielana kandydatowi na określone stanowisko sędziowskie, dokonywana przy uwzględnieniu art. 60 ustawy zasadniczej, powinna zatem

obejmować kontrolę postępowania przed Radą pod względem jego zgodności z prawem, a więc musi być ograniczona do oceny zgodności z prawem zastosowanej procedury oceny kandydatury bądź kandydatów i w efekcie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem. Wreszcie art. 32 Konstytucji statuuje zasadę równości wszystkich wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne (ust. 1) oraz zakazuje dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym i gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny (ust. 2). Kontrola sądowa postępowania przed Radą w zakresie jej zgodności z tym przepisem powinna więc sprowadzać się do oceny, czy wszyscy kandydaci uczestniczący w procedurze konkursowej byli traktowani jednakowo oraz czy żaden z nich nie był w żaden sposób dyskryminowany. W kontekście tak rozumianych wskazanych wyżej zasad konstytucyjnych rozważeniu podlegają podniesione przez skarżącego zarzuty obraży art. 33 ust. 1, art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy, do kompetencji Rady należy, między innymi, rozpatrywanie i ocena kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych oraz - będące wynikiem realizacji tego zadania - przedstawianie Prezydentowi RP wniosków o powołanie sędziów w sądach powszechnych. Kognicja Sądu Najwyższego do oceny uchwały Rady w powyższym zakresie obejmuje zatem - zgodnie z art. 44 ust. 1 ustawy - wyłącznie badanie, czy nie pozostaje ona w sprzeczności z prawem. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie posiada kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego, zaś przedmiotem sprawowanej przez niego kontroli jest formalny aspekt dostępu do służby, związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też predyspozycji danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach postępowania przed Radą. Nie można przy tym tracić z pola widzenia celu tego postępowania, jakim jest wyłonienie najlepszych kandydatów spośród osób spełniających wymagania wstępne i niejednokrotnie posiadających zbliżone oceny w zakresie kwalifikacji i predyspozycji do pełnienia urzędu sędziowskiego. W konsekwencji ocena doboru kryteriów oraz znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie kandydatów na stanowiska sędziowskie

pozostają poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego do kontroli legalności uchwał Rady, chyba że naruszają one podstawowe zasady prawne, w szczególności zasadę jednakowego dostępu do stanowisk sędziowskich i zasadę niedyskryminacji (por. uzasadnienie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 maja 2008 r., SK 57/06, OTK-A 2008 Nr 4, poz. 63 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, OSNP 2011 nr 13-14, poz. 196 i orzeczenia w nim powołane).

Przepis art. 33 ust. 1 ustawy zobowiązuje Krajową Radę Sądownictwa, aby przed podjęciem uchwały w indywidualnych sprawach należących do jej kompetencji (art. 3 ust. 1), wszechstronnie rozważyła sprawę, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeśli zostały złożone. W myśl art. 37 ust. 1 ustawy, jeżeli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, Rada rozpatruje i ocenia wszystkie zgłoszone kandydatury łącznie. W takim przypadku Rada podejmuje uchwałę obejmującą rozstrzygnięcia w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego w stosunku do wszystkich kandydatów. Z treści tych przepisów, przy uwzględnieniu zasad ogólnie przyjętych w działaniu organów państwa w demokratycznym państwie prawnym (art. 2 Konstytucji), wynika zatem obowiązek wszechstronnego rozpatrzenia i oceny przez Radę wszystkich kandydatur zgłoszonych do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich, a ich naruszenie może polegać na pominięciu przez Radę istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej jej dokumentacji lub wyjaśnień, albo dokonaniu ustaleń sprzecznych z tym materiałem.

Z kolei art. 35 ust. 2 ustawy stanowi, że przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół członków Rady kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia: 1) doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia; 2) opinie kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Ten katalog (adresowany w pierwszej kolejności do zespołu członków Rady przy sporządzaniu listy rekomendowanych kandydatów) nie ma wyczerpującego charakteru i - poza wyeksponowaniem oceny kwalifikacji kandydatów, jako kryterium podstawowego - w żadnym razie nie hierarchizuje

kolejnych przymiotów, którymi powinna odznaczać się osoba ubiegająca się o to stanowisko. Ustawodawca nie zastosował w tym przepisie „gradacji kryteriów”, przypisując im - poza oceną kwalifikacji kandydatów - takie samo znaczenie. Co do kwalifikacji kandydatów, to art. 35 ust. 2 ustawy nie precyzuje tego pojęcia. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że - poza ustawowymi wymaganiami stawianymi kandydatom w przepisach ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych, wyznaczającymi minimum standardów dla osoby ubiegającej się o stanowisko sędziego - w przepisie tym chodzi o uwzględnienie w ocenie kandydatów dodatkowych elementów składających się na teoretyczne i praktyczne umiejętności potrzebne do wykonywania tego zawodu, jak np. wyniki ukończenia studiów i egzaminu sędziowskiego, uzyskane stopnie naukowe, ukończone studia podyplomowe i szkolenia, reprezentowana w toku wykonywania dotychczasowej pracy i analizowana przez sędziów wizytatorów oraz przełożonych wiedza prawnicza, sposób organizowania pracy i wywiązywania się z obowiązków, itp.

Jak już wskazano, przedmiotem ochrony i celem postępowania odwoławczego toczącego się przed Sądem Najwyższym jest kontrola zgodności uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z prawem. Sąd Najwyższy bada przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur. Do tych należy uregulowane w art. 31, 34 i 35 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa postępowanie zespołu Rady i unormowane w art. 34 i 37 tej ustawy postępowanie Rady *in pleno*. Uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia (art. 42 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa). Uwzględniając kognicję Sądu Najwyższego określoną w art. 13 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, nieobejmującą merytorycznej oceny sprawy rozstrzygniętej w uchwale (por. pkt 5 uzasadnienia wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 maja 2008 r., SK 57/06 i ugruntowane w tej kwestii stanowisko Sądu Najwyższego), decyzję Rady uzasadnia wystarczająco wymienienie wyróżniających cech pozytywnych kandydata rekomendowanego do nominacji i ogólne wskazanie, że pozostali - traktowani łącznie - takich cech nie wykazywali w stopniu przewyższającym wybranego kandydata. Jeżeli Rada nie głosuje negatywnie, czyli podejmuje uchwałę o przedstawieniu kandydata do

nominacji sędziowskiej, nie musi wskazywać racji, którymi kierowała się decydując o nieoddaniu głosów za każdym z innych kandydatów. Sąd Najwyższy nie weryfikuje wyboru, jeżeli nie wynika on z błędnego ustalenia stanu faktycznego lub naruszenia prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 6/10, OSNP 2012 nr 1-2, poz. 25).

Uzasadnienie uchwały Rady ograniczone do szczegółowego przedstawienia kandydatur wybranych w głosowaniu z wnioskiem o ich powołanie do pełnienia urzędu sędziego (niezaprezentowanie w uzasadnieniu uchwały szczegółowej charakterystyki kandydatów, których Rady postanowiła nie przedstawiać Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziego) nie narusza prawa, gdyż stanowisko Rady odzwierciedla sumę wielu cech każdego z kandydatów dającą obraz jednego jako „najlepszego” ze wszystkich. W takim wypadku poszczególne cechy „gorszych” kandydatów nie są eksponowane i tylko subiektywnie wynik głosowania Rady może być oceniany jako ich przegrana (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2013 r., III KRS 201/13, LEX nr 1402636). W wyroku z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10 (LEX nr 678015) Sąd Najwyższy trafnie zauważył, że żadne (także uwzględniane w pierwszej kolejności kwalifikacje zawodowe) z kryteriów oceny poszczególnych kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie brane pod uwagę w postępowaniu przed Radę nie ma charakteru decydującego ani też nie jest wymagane uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z nich. O przeprowadzeniu prawidłowej oceny zgłoszonych kandydatur decyduje bowiem ocena całościowa (kompleksowa) wynikająca z łącznego zastosowania tych kryteriów.

Należy też podkreślić, że uchwała Rady jest aktem podejmowanym przez organ kolegialny w następstwie głosowania, którego wyniki trudno przedstawić w formie uzasadnienia. W takim przypadku kontrola sądowa musi ograniczyć się do oceny, czy zachowane były podstawowe reguły proceduralne. W rozpoznawanej sprawie takie reguły zostały zaś zachowane, w szczególności przez to, że przy wydawaniu przedmiotowej uchwały Rada kierowała się między innymi wynikami poparcia, jakie poszczególni kandydaci uzyskali w środowisku sędziowskim. Jest to ustawowa przesłanka udzielenia poparcia kandydatowi na urząd sędziego. Wyniki głosowania w kolegium i zgromadzeniu ogólnym sędziów właściwego sądu

(poparcie środowiska sędziowskiego) nie wiążą wprowadzie Krajowej Rady Sądownictwa przy ocenianiu kandydata na wolne stanowisko sędziowskie, jednakże są istotne z punktu widzenia art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, gdyż stanowią jedno z ustawowych kryteriów rzutujących na ocenę predyspozycji kandydatów do pełnienia urzędu na obsadzonym stanowisku sędziego. W orzecznictwie przyjmuje się nawet, że mają one istotniejsze znaczenie dla oceny kandydatów niż rekomendacje, publikacje, czy też inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2013 r., III KRS 212/13, OSNP 2014 nr 9). Dlatego też Rada powinna umotywować swój wybór wówczas, gdy dotyczył on osoby, która uzyskała mniejsze poparcie środowiska zawodowego (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 737271; z dnia 15 stycznia 2013 r., III KRS 33/12, LEX nr 1294479 oraz z dnia 15 maja 2013 r., III KRS 197/13, Legalis nr 750374). Zgodnie z art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, Zespół - a następnie Rada - uwzględnia opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Rada nie ma obowiązku dociekać (przeprowadzać szczególnego postępowania dowodowego) w zakresie przyczyn przedstawienia określonej opinii i oceny co do konkretnej kandydatury przez kolegium i zgromadzenie ogólne, które są wynikiem głosowania w tych organach kolegialnych.

W rezultacie, nie można zgodzić się z odwołującą, że Rada nie dokonała oceny jej kandydatury w oparciu o wszechstronnie rozważony materiał źródłowy. Rada uznała, że spośród kandydatów ubiegających się o obsadę wolnego stanowiska sędziowskiego, kandydatura odwołującej się nie będzie przedstawiona Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia tego urzędu przede wszystkim dlatego, że - działając stosownie do art. 37 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa - dokonała w procedurze konkursowej wyboru innej (najlepszej) kandydatury spośród wszystkich osób zgłaszających się do objęcia wolnego stanowiska.

Jak wynika z akt sprawy Pani Sędzia B. T. P. posiada najdłuższy, spośród wszystkich kandydatów staż pracy w wymiarze sprawiedliwości. Uzyskała drugie co do wielkości poparcie Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) - 27 punktów. Drugie co

do wielkości poparcie Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji [...] uzyskała Pani Sędzia K. I. M. - 32 głosy „za” i 26 głosów „przeciw”, przy czym uzyskała ona jednak słabsze poparcie Kolegium - 19 punktów i posiada zdecydowanie mniejsze doświadczenie zawodowe od wybranych kandydatek. Zarówno Pani Sędzia B. T. P. , jak i Pani Sędzia A. E. R. osiągają także lepsze niż kandydatka wyniki w zakresie stabilności orzecznictwa. Czynnikiem przewyższającym kandydaturę Pani Sędzi K. I. M. jest także uzyskanie przez Panią Sędzię B. T. P. wyróżniającej oceny swoich kwalifikacji, wskazującą na Jej ponadprzeciętne przygotowanie zawodowe.

Krajowa Rada Sądownictwa powzięła uchwałę Nr [...] /2014 roku w sposób zgodny za art. 42 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa z dnia 12 maja 2001 r. W jej uzasadnieniu w sposób szczegółowy zostały wskazane przesłanki, którymi kierowała się Krajowa Rada Sądownictwa postanawiając przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w R. kandydatury Pani B. T. P. i Pani A. E. R. oraz nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w R. kandydatury Pani K. I. M.

Takiej oceny Rady nie może podważyć przeciwstawienie przez odwołującą się własnej oceny sprowadzającej się do twierdzenia, że posiada wyższe kwalifikacje zawodowe, bardziej bogate doświadczenie życiowe niż wyłonieni kandydaci i w stopniu wyższym charakteryzuje się przymiotami osobistym predestynującymi do pełnienia służby.

Z przedstawionych względów - wobec niewykazania, że zaskarżona uchwała jest sprzeczna z prawem - Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, orzekł jak w sentencji.